

Arrest

nr. 41 625 van 15 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DESTOOP, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1. X alias X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 september 2005 en heeft zich dezelfde dag een eerste keer vluchteling verklaard. Op 9 november 2007 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 17 906 van 1 februari 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 10 oktober 2008.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 november 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 februari 2009.

1.4. Op 12 februari 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 december 2009 ingetrokken.

1.5. Op 14 januari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 januari 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart in kader van uw tweede asielaanvraag dat u de Turkse nationaliteit bezit en een Koerd bent afkomstig van het dorp Yuruk in Idil (Silopi), provincie Sirnak. U zou opgegroeid zijn in Nusaybin, provincie Mardin. U zou een armoedige jeugd gehad hebben en door uw Turkse leraar op school psychologisch onderdruk zijn gezet. In 1993 zou uw broer Baki zich aangesloten hebben bij de PKK (Koerdische Arbeiderspartij) waarna uw ouderlijk huis door de soldaten werd gevisieerd. U zou sinds 1995 in de toeristische sector in Bodrum zijn gaan werken. Telkens u naar huis terugkeerde zou u bij identiteitscontroles door de Turkse autoriteiten zijn lastiggevalen omwille van uw broer en omwille van uw familienaam die niet Turks klinkt. U zou tot 2003 in een hotel in Bodrum gewerkt hebben, daar een Nederlands meisje hebben leren kennen en zij zou alle papieren geregeld hebben om voor u een visum te verkrijgen. In 2004 zou u naar Ankara gegaan zijn om er uw visum op te halen op de ambassade van Nederland. Tijdens de busrit zou u echter door de Turkse autoriteiten bij een identiteitscontrole zijn aangehouden. Na twee dagen zou u zonder meer zijn vrijgelaten en uw reis naar Ankara hebben verdergezet. Ongeveer een dag na ontvangst van het visum zou u het vliegtuig genomen hebben richting Nederland. U zou in Nederland een verblijfsvergunning gekregen hebben op basis van samenwonen met dat Nederlands meisje. De relatie zou echter op de klippen zijn gelopen en u zou gedurende twee maanden bij uw neef in Duitsland verbleven hebben. Na uw terugkeer in Nederland zou uw verblijf nog eens verlengd zijn op grond van tewerkstelling. Na twee maanden zou u uw verblijf in Nederland echter voor bekeken hebben gehouden en naar België gekomen zijn om er asiel aan te vragen op 28 september 2005. U heeft toen een valse identiteit opgegeven, namelijk MOUSSO Brusk, een staatloos persoon uit Syrië, geboren op 3 januari 1980 in Banokia. Op 9 november 2007 werd er een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal, hetgeen op 1 februari 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) werd bevestigd. U zou hierna nog even op straat hebben verbleven en vervolgens besloten hebben naar Zwitserland te gaan om daar te gaan werken. U zou echter in Duitsland zijn aangehouden en teruggestuurd zijn naar België. U zou met het geld dat u gespaard had hier hebben kunnen overleven. Toen u niets meer zou hebben gehad, was u genooddaakt om op 10 oktober 2008, onder uw eigen identiteit, een tweede asielaanvraag in te dienen.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u zich gedurende uw ganse eerste asielprocedure schuldig gemaakt heeft aan fraude waarbij u op intentionele wijze de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden door een andere identiteit en "nationaliteit" te gebruiken. Zo heeft u vanaf uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 28 september 2005, tot en met de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 22 januari 2008, verklaart een 'ajjabi (vreemdeling) Koerd, genaamd MOUSSO Brusk geboren op 3 januari 1980 te Banokia, uit Syrië te zijn. U geeft zelf uitdrukkelijk toe dat u pas nadat u financieel helemaal aan de grond zat en u geen sociale hulp meer aangeboden kreeg u genooddaakt was om de waarheid te vertellen en een tweede asielaanvraag in te dienen op 10 oktober 2008 (gehoorverslag CGVS, p. 2). Gevraagd waarom u niet onmiddellijk na de weigeringsbeslissing van de RVV een tweede asielaanvraag heeft ingediend, geeft u aan dat u na deze weigering een aanvraag tot regularisatie had ingediend en eerst het antwoord hierop wilde afwachten (gehoorverslag CGVS, p. 3). Daarenboven hebt u na 1 februari 2008 ook nog getracht om naar

Zwitserland te reizen om daar te gaan werken maar u bent door de Duitse autoriteiten aangehouden en teruggestuurd naar België (gehoorverslag CGVS, pp. 2 en 3). Bovengenoemde verklaringen zijn niet afdoende om uw laattijdige asielaanvraag te vergoelijken. Meer nog, deze argumenten doen afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging in Turkije. Het feit dat u schrik had om uw ware identiteit op te geven omdat u dan naar Turkije zou worden gerepatrieerd is niet afdoende (gehoorverslag CGVS, p. 2). Het is aan de kandidaat-vluchteling om alles naar waarheid te vertellen en zeker niet om een valse identiteit op te geven zoals bij uw eerste asielaanvraag het geval was. Deze manier van handelen maakt het voor het CGVS onmogelijk om een correcte inschatting te kunnen maken van uw risico bij terugkeer. Het feit dat u niet onmiddellijk de waarheid hebt verteld komt uw geloofwaardigheid zeker niet ten goede.

Verder dient aangestipt dat u ook uw vrees voor de Turkse autoriteiten niet aannemelijk hebt gemaakt. U hebt immers op legale wijze met uw eigen paspoort en visum het land kunnen verlaten zonder melding te maken van enige problemen bij de paspoortcontrole in de Turkse luchthaven (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 4).

Het feit dat u bij uw aankomst in Nederland in 2004 nooit een asielaanvraag hebt ingediend doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging door de Turkse autoriteiten. Uw motivering voor het nalaten hiervan, namelijk niet omwille van asiel naar Nederland te zijn gekomen maar omwille van uw liefde voor dit Nederlands meisje (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 5), bevestigen uw gebrek aan vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse conventie. Het is ook opmerkelijk dat u na de relatiebreuk met uw Nederlandse vriendin u tijdens uw bezoek bij uw neef in Duitsland ook daar nooit asiel hebt aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 6). Uw redenering namelijk dat u België prefereert omdat u al Belgische toeristen kende van toen u in een hotel in Bodrum werkte (gehoorverslag CGVS, pp. 6 en 7), is toch wel een zeer bizar argument. Uit bovenstaande opmerkingen dient er te worden geconcludeerd dat u de asielpprocedure niet ernstig neemt en gewoon via allerlei procedures, namelijk samenwoning, werkvergunning, asiel, regularisatie en nog eens asiel een verblijfsvergunning tracht te vergaren (gehoorverslag CGVS, pp. 4, 5, 6 en 7).

Evenmin hebt u ook niet aannemelijk gemaakt waarom u omwille van uw afkomst in het westen van het land uit de toeristische sector geweerd zou worden (gehoorverslag CGVS, p. 8), terwijl u zelf uitdrukkelijk verklaard hebt van 1995 tot 2004 in de toeristische sector, waaronder een hotel in Bodrum, te hebben kunnen werken (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 8). Gedurende die ganse periode maakt u enkel melding van identiteitscontroles door de autoriteiten niets meer, niets minder (gehoorverslag CGVS, p. 3).

U verklaart dat er in uw regio geen toerisme, uw enige werkervaring, is (gehoorverslag CGVS, p. 8), maar niets belet u om naar het westen van het land te verhuizen, waar u al ene tijdlang heeft gewerkt. Er wordt reeds lang een aanzienlijke migratiestroom van het arme zuid-westen naar het rijke westen vastgesteld en steden als Istanbul, Izmir, Mersin en Adana hebben eveneens een aanzienlijke Koerdische bevolking.

Vervolgens wenst het CGVS op te merken dat uit een grondige analyse van de situatie in Turkije (zie informatie bij het administratieve dossier) blijkt dat, hoewel men in het zuid-oosten van het land effectief een opleving van de gevechten tussen de Turkse krijgsmacht en de milities van de PKK vaststelt, deze gevechten echter beperkt lijken tot de bergachtige regio's rond de stedelijke zones van de provincies Hakkari, Siirt, Sirnak, Bingöl, Bitlis, Diyarbakir, Mus en Tunceli. Er zijn geen gewapende confrontaties tussen de PKK en de Turkse autoriteiten in de steden. Bovendien wijst deze analyse erop dat de twee partijen die actief betrokken zijn bij de gevechten, de PKK enerzijds en de Turkse veiligheidsdiensten anderzijds, elkaar als doelwit nemen; de burgers worden daarentegen niet gevisieerd door een van deze partijen in de strijd. De voornoemde analyse toont eveneens aan dat de slachtoffers van deze gevechten hoofdzakelijk tot een van beide oorlogvoerende partijen behoren. Uit de analyse van de situatie in het zuid-oosten van Turkije kan men besluiten dat er op dit moment geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Merk bovendien op dat de beoordeling van uw aanvraag vanuit de invalshoek van het Verdrag van Genève, krachtens artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980, had geconcludeerd (cfr. supra) tot de mogelijkheid van een geloofwaardig en redelijk interne-vluchtalternatief naar een andere stad of een andere regio van Turkije waar de burgers de facto geen reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw Turkse identiteitskaart en uw Turks paspoort met visum en verblijfsvergunningen in Nederland, tonen uw identiteit, nationaliteit en verblijf in Nederland aan, gegevens die hier niet ter discussie staan. Bijgevolg zijn deze door u neergelegde stukken niet van die aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Het door u neergelegde rapport van Human Rights Watch 'Closing Ranks Against Accountability. Barriers to Tackling Police Violence in Turkey' van december 2008 betreft een rapport van algemene aard en doet evenmin afbreuk aan de concrete vaststellingen van deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), voert verzoeker, onder verwijzing naar een verslag van Human Rights Watch, aan dat, ondanks zijn verklaringen tijdens het interview dat (i) zijn neef als erkend vluchteling in Duitsland verbleef, (ii) zijn broer actief is binnen de PKK en (iii) zijn familie gekend is om haar Koerdisch nationalistische sympathieën, en de vermelde jurisprudentie van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met zijn bijzondere situatie indien hij zou terugkeren naar Turkije. Verzoeker betoogt dat hij vervolging vreest omwille van zijn ras vermits het duidelijk is dat zijn arrestaties in de periode 1995 tot 2003 het gevolg waren van zijn Koerd-zijn. Voorts onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden en dat de argumenten van de Commissaris-generaal ook met betrekking tot de weigering van deze bescherming onjuist of onterecht zijn. Verzoeker besluit dat wordt aangetoond dat (i) de persoon van verzoeker ernstig bedreigd wordt omwille van willekeurig geweld in het kader van het binnenlands conflict (i.c. het conflict tussen de Turkse overheid en de Koerdische onafhankelijkheidsstrijders) zoals bedoeld in de Memorie van Toelichting bij de wet van 15 september 2006, en (ii) er in het zuidoosten van Turkije een algemene situatie voorhanden is, die bedreigend is voor de bevolking van een land of regio zoals bedoeld door de Raad van State in zijn arrest van 1 december 2006.

2.3. Uit de elementen van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een eerste asielaanvraag indiende als Syriër onder de naam 'B. M.' waarbij hij verklaarde dat hij omwille van zijn politiek engagement Syrië had moeten verlaten. Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd omdat hij zijn voorgehouden profiel en opgediste verhaal niet aannemelijk kon maken, en ook in beroep tegen deze weigeringsbeslissing werd hem bij arrest nr. 17 906 van 1 februari 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Verzoeker verklaarde dat hij, nadat hij deze negatieve beslissing ontvangen had, hij geen sociale hulp meer kreeg, hij naar Duitsland en Zwitserland gegaan was, en hij bij terugkeer in België nog steeds geen mogelijkheid had om nog te leven, een tweede asielaanvraag indiende en besloten had ditmaal de waarheid te vertellen (CGVS, p. 2). Verzoeker verklaart thans een Turkse Koerd te zijn en I. R. te heten, en beweert zijn land verlaten te hebben omwille van de aanhoudende moeilijkheden die hij als Koerd ondervond met de Turkse autoriteiten. Verzoeker beweert zo in zijn verzoekschrift dat hij reeds in zijn jeugd fysisch en psychologisch onderdrukt werd door de Turken, hij ook op school psychologisch onderdrukt werd door het Turkse lerarenkorps, zijn broer zich in 1993 bij de PKK aansloot waarna het ouderlijke huis systematisch door de Turkse ordediensten werd gevisieerd, hij sinds 1995 in Bodrum werkzaam was in de toeristische sector en hij telkens wanneer hij naar huis terugkeerde, bij identiteitscontroles door de Turkse autoriteiten lastiggevalen en mishandeld werd omwille van zijn Koerdische afkomst en zijn broer die PKK-militant is. Toen verzoeker in een hotel een Nederlandse vrouw leerde kennen, slaagde hij erin om via haar met een visum naar Nederland te reizen waar hij een verblijfsvergunning ontving op basis van samenwonen met een Nederlandse. Nadat deze relatie op de klippen gelopen was, reisde verzoeker naar zijn neef in Duitsland vanwaar hij werd teruggestuurd naar Nederland omwille van zijn Nederlandse verblijfsdocumenten. In Nederland werd verzoekers verblijf verlengd op basis van tewerkstelling, doch nadat hij ontslagen was op zijn werk, vernam verzoeker in België aan de slag te kunnen gaan in een restaurant en diende hij hier een asielaanvraag in. Zoals hierboven gesteld werd deze asielaanvraag, die ingediend werd onder een valse identiteit en nationaliteit en met een verzonnen asielerelaas, verworpen waarop verzoeker naar Zwitserland reisde om er werk te zoeken. Verzoeker werd onderweg in Duitsland aangehouden en teruggestuurd naar België waar hij een tweede asielaanvraag indiende.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers tweede asielaanvraag verworpen omdat (i) verzoeker zich gedurende zijn ganse eerste asielprocedure schuldig gemaakt heeft aan fraude door op intentionele wijze de Belgische autoriteiten trachten te misleiden, (ii) zijn laattijdige tweede asielaanvraag afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging in Turkije, (iii) hij zijn vrees voor de Turkse autoriteiten niet aannemelijk heeft gemaakt vermits hij op legale wijze met zijn eigen paspoort en visum het land heeft kunnen verlaten zonder melding te maken van enige problemen bij de paspoortcontrole in de Turkse luchthaven, (iv) het feit dat hij bij aankomst in Nederland in 2004 nooit een asielaanvraag heeft ingediend, andermaal afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vervolgingsvrees, (v) het opmerkelijk is dat hij na zijn relatiebreuk met zijn Nederlandse vriendin, tijdens zijn bezoek bij zijn neef in Duitsland geen asiel heeft aangevraagd, (vi) uit verzoekers opmerkingen afgeleid kan worden dat hij de asielprocedure niet ernstig neemt en gewoon via allerlei procedures, namelijk samenwonen, werkvergunning, asiel, regularisatie en nog eens asiel, een verblijfsvergunning tracht te vergaren, (vii) hij niet aannemelijk gemaakt heeft waarom hij omwille van zijn afkomst in het westen van het land uit de toeristische sector geweerd zou worden, (viii) uit een analyse van de situatie in het zuid-oosten van Turkije blijkt dat er op dit moment geen enkel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en hij bovendien over een geloofwaardig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt, (ix) zijn Turkse identiteitskaart en paspoort, en zijn verblijfsvergunningen in Nederland enkel zijn identiteit, nationaliteit en verblijf in Nederland aantonen, zijnde gegevens die niet ter discussie staan, en (x) het neergelegde rapport van Human Rights Watch, een rapport van algemene aard betreft dat evenmin afbreuk doet aan de concrete vaststellingen van de beslissing.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.6. De Raad wijst er in eerste instantie op dat verzoekers verschoning voor zijn manifest frauduleus handelen tijdens zijn eerste asielaanvraag door het gebruik van een andere identiteit, nationaliteit, geboortedatum en een verzonnen asielrelaas, niet ernstig is. Zijn verweer hieromtrent, dat de Commissaris-generaal omtrent zijn valse verklaringen uit zijn eerste asielaanvraag te kort door de bocht is gegaan omdat begrippen zoals 'nationaliteit, naamgeving en woonplaats' niet zo belangrijk, gangbaar en welafgeleid zijn in gebieden waar deze Napoleontische Europese concepten niet zo ingeburgerd zijn, laat staan hetzelfde belang kennen als in West-Europa, is van elke zin ontnomen, zeker waar hij meent een parallel te kunnen trekken met bejaarde Belgen waarvan er velen Maria en Jozef heten, doch bij de gemeente gekend zijn onder de roepnaam Paula of Lodewijk bijvoorbeeld.

Evenmin kan verzoeker zijn gelogen identiteit, nationaliteit en woonplaats verschonen door te stellen dat hij uit vrees voor zijn veiligheid, naast zijn Koerdische naam, een Turkse naam gebruikte en dat hij dit bovendien tijdens zijn gehoor reeds duidelijk gemaakt had waar hij er verklaarde dat hij in Bodrum enkel aan de slag kon door zijn Koerdische afkomst te verbergen en een Turkse naam te gebruiken. De Raad stelt hieromtrent vast dat verzoeker deze bewering pas voor het eerst aanhaalt in zijn verzoekschrift en hier tevoren met geen woord over repte. Verzoeker gaat er blijkbaar volkomen aan voorbij dat van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag en dat dit onder meer inhoudt dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS 7 februari 2005, nr. 140 264; RvS 14 januari, nr. 139 311; RvS 22 juni 2004, 132.743).

2.7. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot

een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of geveesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten.

Verzoeker toont aan de hand van zijn verklaringen niet aan dat hij in Turkije een gegronde vrees voor vervolging in Turkije dient te koesteren. Uit niets blijkt dat hij als Turkse Koerd omwille van zijn etnische afkomst wordt vervolgd of geveesd. De aanvaringen die hij met de Turkse autoriteiten zou hebben gehad, voor zover daar al enig geloof aan gehecht kan worden, beperken zich tot loutere controles (gehoor, p. 3). Verzoeker was sinds 1995 tot aan zijn vertrek uit Turkije tewerkgesteld in de toeristische sector in Bodrum, hij werd in het bezit gesteld van een Turks paspoort, reisde zonder enig probleem naar Nederland waar hij met zijn toenmalige vriendin woonde en diende pas een asielaanvraag in België in september 2005, na de breuk met zijn Nederlandse vriendin. Al deze vaststellingen ondermijnen in verzoekers vrees voor vervolging vanwege de Turkse overheid. De Raad is van oordeel dat verzoeker een tweede asielaanvraag indiende teneinde sociale hulp te verkrijgen, hetgeen overigens blijkt uit zijn verklaringen: *“Na de negatieve beslissing en ik geen sociale hulp meer kreeg ben ik op straat gebleven en dan ben ik naar Duitsland gegaan en naar Zwitserland en dan ben ik teruggekeerd naar hier, na al die problemen had ik de mogelijkheid niet meer om te leven, ik had geen hulp meer gekregen en dus besloot ik de waarheid te vertellen.”* (CGVS, p. 2).

De Raad stelt verder vast dat verzoeker telkens uitweidt over de (geografische verspreiding van de) Koerdische bevolking en hierbij in herhaling valt omtrent zijn eigen verklaringen, doch hiermee zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Net zomin volstaat de verwijzing naar een rapport van het Human Rights Watch en enkele concrete voorbeelden om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient immers in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Het loutere feit dat verzoeker tot het ‘Koerdische ras’ zou behoren, wijst er niet automatisch op dat hij wordt vervolgd. Verzoeker dient concreet aan te tonen dat in zijn hoofde bijzondere omstandigheden aanwezig zijn waardoor hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koestert, hetgeen in casu niet het geval is. De vaststelling dat verzoeker vanuit Turkije naar Nederland reisde, daar op basis van samenwoning met een Nederlandse een verblijfsvergunning verkreeg, hij het al die tijd niet nodig achtte er een asielaanvraag in te dienen, hij vervolgens naar Duitsland bij zijn neef trok zonder ook hier een asielaanvraag in te dienen, hij uiteindelijk in België terecht kwam en een asielaanvraag indiende op basis van bedrieglijke verklaringen, en hij pas een klein jaar na de bevestigende weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en na de omzwerving richting Zwitserland, een tweede asielaanvraag indiende, doet afbreuk aan de beweerde ernst van de voorgehouden vervolgingsvrees.

De Raad ziet hierbij niet in hoe verzoekers verwijzing naar de psychologie van de mensen die vervolgd worden, kan verklaren dat verzoeker geen verdere stappen ondernomen heeft om zijn verblijf in België te bestendigen door asiel aan te vragen aangezien van iemand die vervolgd wordt, redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij de daartoe geëigende procedure aangrijpt om internationale bescherming te verkrijgen, met name de asielprocedure, en niet dat hij aan de hand van andere procedures zoals verblijf op basis van samenwoning en tewerkstelling of regularisatie, verblijf tracht te verkrijgen. Dat hij in Bodrum een Nederlandse dame leerde kennen en dat hij zijn doel reeds bereikt had door veilig in Nederland te kunnen verblijven dankzij haar, doet geen afbreuk aan dit redelijkerwijze te verwachten gedrag. De vaststelling dat verzoeker de voor de hand liggende manier om niet naar Turkije te hoeven terugkeren niet (meteen) aangegrepen heeft en integendeel op basis van andere criteria verblijf trachtte te bekomen, getuigt derhalve allerminst van zijn wanhoop om niet naar Turkije te hoeven terugkeren doch wel van het feit dat hij op allerhande manieren verblijf trachtte te bekomen.

2.8. De Raad merkt ook op dat de verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienend is. Rechterlijke beslissingen hebben immers geen precedentwaarde en elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. Waar verzoeker, onder verwijzing naar zijn eigen familie, overigens stelt dat in beide beslissingen erkend wordt dat de omstandigheid dat een familielid als vluchteling erkend is en dat het PKK-lidmaatschap van een familielid invloed kan hebben op de situatie van de kandidaat-vluchteling,

merkt de Raad volledigheidshalve op dat verzoeker op geen enkele manier het lidmaatschap van zijn broer bij de PKK heeft aangetoond, noch dat zijn neef in Duitsland als vluchteling zou erkend zijn.

2.9. De overige in de bestreden beslissing aangehaalde motieven, met name dat zijn vrees evenzeer ondermijnd wordt door de vaststelling dat hij op legale wijze met zijn eigen paspoort en visum het land heeft kunnen verlaten zonder melding te maken van enige problemen bij de paspoortcontrole in de Turkse luchthaven, hij niet aannemelijk heeft gemaakt waarom hij omwille van zijn afkomst in het westen van het land uit de toeristische sector zou worden geweerd en dat niets hem belet om naar het westen van het land te verhuizen, waar hij jarenlang gewerkt heeft, worden door verzoeker nergens weerlegd en derhalve als vaststaand door de Raad overgenomen.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.11. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus integraal verwijst naar de motieven en de feiten zoals uiteengezet in het kader van zijn verzoek tot toekenning van de vluchtelingenstatus. De Raad merkt op dat naar aanleiding van het bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Verder herhaalt de Raad dat een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst, zoals beschreven in een rapport van het Human Rights Watch van december 2008 en in enkele voorbeelden over het conflict tussen de Turkse overheid en de Koerdische bevolking, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, doch dat deze vrees in concreto dient te worden aangetoond, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Uit het aan het administratief dossier toegevoegde rapport '*Subject related briefing, Turkije, De actuele veiligheidssituatie*' van september 2009 blijkt evenwel dat de situatie in het zuidoosten en sommige delen in het oosten van Turkije gespannen is, en in de provincie Sirnak voortdurende militaire acties plaatsvinden tussen het Turkse leger en de PKK, hetgeen gevolgen heeft voor de positie van dorpsbewoners in genoemde gebieden, doch ook dat de meeste acties plaatsvinden in het zuidoosten van Turkije in de bergachtige gebieden, er in de stedelijke gebieden geen rechtstreekse confrontaties plaatsvinden tussen de Turkse strijdkrachten en de PKK, burgers geen doelwit vormen in dit conflict en dat de slachtoffers hoofdzakelijk lid zijn van de Turkse autoriteiten of de PKK. De Commissaris-generaal besloot derhalve terecht dat er in Turkije actueel geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en wees bovendien ook terecht op het bestaan van een intern vluchtalternatief voor verzoeker aangezien niets hem belet om naar het westen van het land te verhuizen, waar hij overigens acht jaar lang gewerkt heeft en waar bepaalde steden eveneens een aanzienlijke Koerdische bevolking hebben. Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad van State, dat overigens betrekking heeft op een Afghaan, herhaalt de Raad dat deze verwijzing niet dienend is aangezien rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben en dat elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient onderzocht te worden.

2.12. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS